

tiden, og sagde, at Arbejderne var ikke fremmede for, at der maatte gøres noget i den Retning. Men det viser jo netop deres Medgørlighed, at de var paa det rene med, at de vilde kunne bidrage til at komme over denne Vanskelighed. Da Ministeriet fordrede en Forlængelse af Arbejdstiden, og Arbejderne paa deres Side maatte fastholde den nuværende Arbejdstid, sagde de: Vi har paa Papiret en fast Arbejdstid, men den er ikke effektiv, lad os gøre den effektiv, saa vinder vi 25 Minutter daglig, saa kan vi imødekomme Ministeriet og faa Lønforhøjelse. Det vilde man imidlertid ikke. Man satte en Streg og sagde: Nu skal det være 9 Timer, det skal gennemføres. Jeg gør opmærksom paa, at den højtærede Minister har ikke hørt mig true, men jeg har med den Erfaring, jeg har i disse Forhold, gjort opmærksom paa den Fare, som er til Stede. Thi Ministeren kan ikke være uvidende om det Møde, som afholdtes i Gaar, hvortil samtlige ikke faste Arbejdere var indbudte, og hvor man vedtog den Beslutning at modsætte sig denne Ordning. Saadant noget er ikke et Slag i Luften. Det faar selvfølgelig sine Følger; foreløbig den, at man ganske simpelt fra Fagforeningernes Side vil henvende sig til Ministeriet og spørge, om det er villigt til at optage Forhandling. Jeg ved for Resten, at det allerede er sket. Naar man nægter at forhandle med en Fagforening, er det en Strid, og den kan ikke afsluttes uden videre ved et Pennestrøg eller en Kontorbeslutning, der maa en Forhandling til mellem Arbejdere og Arbejdsgiver. I saa Henseende er Marineministeriet ikke bedre end andre Arbejdsgivere, efter hvad jeg kan se.

Jeg spurgte, hvor Fyrbøderne skulde have deres Lønningstillæg fra, og sagde, at Mindretallets Ændringsforslag er ganske berettiget, thi det er nødvendigt, hvis de skal have en Forhøjelse. Saa sagde den ærede Ordfører: Ja, de skal selvfølgelig have Forhøjelse, naar de arbejder i Land. Dertil er for det første at bemærke, at skal de have Lønforhøjelse, skal den vedtages paa den Konto, hvor deres Lønninger staa, ellers faar de ingen. Der er imidlertid ikke stillet Forslag herom. Men mener man, at de skal have Lønning paa Land, men ikke paa Søen, vil jeg dertil sige, at det ligner Marineministeriets ubegribelige Visdom. Paa Søen arbejder de 10, 12, 14, 16 Timer, og der skal de have 3 Kr. 25 Øre, i Land skal de arbejde 9 Timer, og der skal de

have 3 Kr. 65 Øre. Det er denne Visdom, som jeg ikke kan forstaa, men der er saa meget i Marineministeriet, der ligner det. Skal vi være konsekvente, maa vi sige, at Fyrbøderne skal have samme Løn som de andre, baade naar de er i Land, og naar de sejler. Det har de nu. Gaar man med til at gøre Lønnen forskellig, er man inde paa et bagvendt Forhold, thi Lønnen skulde snarere være større, naar de sejler, men nu vil den blive mindre efter den ærede Ordførers Udtalelse. Man kan ikke forøge disse Konti, hvor Fyrbødernes og Minematrosernes Løn staa, medmindre Ministeren tager Beløbet paa forventet Efterbevilling, og det er ikke nødvendigt, naar der ved Behandlingen af Finanslovsforslaget her er stillet Ændringsforslag, og vi ved at stemme derfor kan opnaa det, vi ønsker.

Der falder mig et Spørgsmaal ind. Arbejdstiden skal forlænges paa Orlogsværftet; er det saa Mening, at alle Kvartermænd, alle Formænd, alle Ledere, alle maanedslønnede Folk uden videre skal finde sig i at arbejde en Time længere for den samme Løn? Jeg ved ikke, om det er Mening, men hvis det er, vil det ikke forbavse mig, thi det er kun i Konsekvens med den Velvished, som ellers har raadet ved Forslagene her. Men jeg synes rigtignok, at det er lidt haardt at kræve af de Folk, at de skal ofre en Time daglig af deres Liv mere paa Orlogsværftet uden at faa et Ækvivalent derfor.

Jeg spurgte den højtærede Minister, hvorpaa han støttede den Udtalelse, at Lønningerne paa Orlogsværftet stod paa Højde med dem i de private Virksomheder. Ministeren svarede nu: Jeg støtter mig til den første Kommissionsbetænkning. Jeg siger: Herre, du milde, skal man støtte sig paa den Betænkning, er man rigtignok godt faren. Hvad var der nemlig der fra de private Virksomheder? Der var en konstrueret Beregning over nogle Timelønninger, som man havde faaet fra Arbejdsgiverforeningen. Det er et meget svagt Støttepunkt, den højtærede Minister der har, og det gælder i det hele alle de Argumenter, han har anført, det ene er hverken daarligere eller bedre end det andet. Ministeren siger videre: For Fremtiden bliver Orlogsværftets Arbejdere lige saa gunstigt stillede, som de, der arbejder paa Burmeister & Wains Fabrikker, er nu. Det er en Udtalelse, som Ministeren ikke kan staa ved, thi den er ikke rigtig; Ministeren maa ikke her i Rigsdagen, naar han vil have et Forslag igennem,